

Sisällys

1	Unelmien haltijapoika	5
2	Kirottu!	17
3	Syytösten myrsky	31
4	Tukka putkella pakoon	41
5	Hiljaa hyvä tulee	51
6	Apinoita kerrakseen	63
7	Sovittu mikä sovittu	79
8	Uhkarohkea pako	91
9	Lapsuusmuisto	109
10	Tunnustus	127
11	Jälleen kotona	137
12	Erakkohengen paluu	155
13	Ylpeyden hinta	163

Unelmien haltijapoika

Tuikka istui Tarinapuun alla ja kat-
seli sen kullan- ja hopeanhohtoisia
oksia. Jokaisessa kasvoi tallenne kaikista
niistä tarinoista, joita sen läheisyydessä
oli koskaan kerrottu. Niiden ”lukemi-
seksi” tarvitsi vain koskettaa oksaa tai
lehteä, ja kertomus heräsi henkiin pään
sisällä. Jossakin päin oksistoa oli tarina
siitä, miten Hilikka, Jaakko, Anansi ja
Tähkääpä olivat pelastaneet Tuikun ja
hänen haltijakumminsa Ollin kammot-

tavan ilkeän noidan kynsistä.

Tuikku hymyili katsoessaan uusia ystäviään ja tarttui reikäiseen sukkaan, joka oli paikkaamisen tarpeessa – niin paljon tekemistä, niin vähän aikaa!

”Tuikku hei”, Tähkää sanoi. ”Saisinko jalkani takaisin, kiitos?”

”Ai! Anteeksi!” Tuikku vastasi ja irrotti otteensa Tähkään jalasta. ”Taasko minä tein sen?”

Kaikki nyökkäsivät. Tuikulla oli tapana korjata *kaikki*, mikä näytti rikki-kinäiseltä, repeytyneeltä, likaiselta tai ratkenneelta – vaikka siihen ei olisi ollut mitään tarvetta. Kuten silloin kerran, kun hän oli ommellut umpeen kaikki Anan-sin lempipaidan reiät – mukaan lukien kaula-aukon ja molemmat hihansuut.

”Ei se ole Tuikun oma vika!” Olli puo-

lusti. ”Ilkeä noita langetti Tuikun ylle loitsun, jonka takia hän haluaa korjata kaiken – mutta minä en osaa kumota sitä, loitsun taikuus on liian voimakasta.”

”Eikö ole ketään –”

”– joka pystyisi auttamaan?” kysyivät Hannu ja Kerttu, jotka jatkoivat usein loppuun toistensa lauseet, ateriat ja sanaristikot.

”**Mitäääh!**” kaakatti Jaakon puhuva taikakana Alma.

”En usko, että syntymäpäivälahjaksi saamastani taikurisetistä olisi apua tähän pulmaan”, Jaakko sanoi. ”Sen avulla voi kuitenkin saada sormen näyttämään siltä kuin se olisi leikattu irti!”

”Vautsi!” Anansi ihasteli.

”**Mitäääh!**” kirahti Alma jälleen. Vaikka se oli puhuva kana, se ei osannut sanoa muuta kuin ”mitä”, mutta jollakin

ilveellä Jaakko tuntui aina ymmärtävän, mitä se tarkoitti.

”Hyvä idea!” Jaakko sanoi. Hän kääntyi Anansin puoleen. ”Entä sinun enosi Rufaro? Hänhän tietää kaikenlaista taikuudesta, eikö totta?”

”Joo, mutta hän ei ole juuri nyt täällä”, Anansi vastasi. ”Hän yrittää edelleen kumota sitä kirousta... tiedätte varmaan...” Anansi kohautti olkapäitään ja yritti olla näyttämättä kovin harmistuneelta siitä, että suurin osa hänen lähisukulaisistaan oli kirottu muistuttamaan peikkoja. ”Hänen pitäisi kuitenkin palata huomisiltan mennessä”, hän lisäsi.

